

SZÉKELYKERESZTURI MŰCSNÁR SÁNDOR

CSIKSZEREDAI R. K. GIMNÁZIUM tanári könyvtára	
csopori	szám

SZÉKELY SZÍV

(VERSEK)

CSIKSZEREDAI R. K. GIMNÁZIUM tanári könyvtára	
csopori e	szám 937

A SZÉKELY ERZSÉBET ERDÉLYI NŐEGYESLET KIADÁSA

ÁRA: 4 PENGŐ.

székelykereszturi

MOLNÁR SÁNDOR

SZÉKELY SZIV

A SZILÁGYI ERZSÉBET ERDÉLYI NŐEGYLET
KIADÁSA

ÁRA: 4 PENGŐ.

I.

SZÉKELY SZIV

SZÉKELYEK BÚCSUJA BEM APÓTÓL.

(Hivatalos felkérésre írta és 1929. június 28-án, Bem apó ravatalánál, a Nemzeti Múzeum előtt megtartott búcsu-ünnepélyen Székelyország nevében elmondta a szerző.)

Világszabadság lánglelkű költője,
Vérzivatarban hú szárnysegéded,
Világnagyságod leghűbb hirdetője;
Nagy Petőfi így dicsőít Téged:
„Mi ne győznénk? Hisz' Bem a vezérünk,
A szabadság régi bajnoka,
Bosszúálló fénnel jár előttünk
Osztrolenka véres csillaga.
. . Ott megy Ő, a vén vezér, utána
A hazának ifjúsága, mi,
Igy kísérik a vén zivatart a
Tengerek szilaj hullámai.
. . Két nemzet van egyesülve bennünk
És mily két nemzet! A lengyel s magyar,
Van-e sors, mely hatalmasabb, mint e
Két nemzet, ha egy célt akar?
Egy a célunk: a közös bilincset
Összetörni, melyet hordozánk,
S összetörjük, esküszünk piros, mély
Sebeidre, megcsúfolt hazánk!
. . . Szerencse és az Isten
Tőlünk elpártola,
Egy pártfogó maradt csak
Velünk: ez Bem vala.
Oh, Bem, vitéz vezérem,
Dicső tábornokom,
Lelked nagyságát könnyes
Szemekkel bámulom.
Nincsen szó, elbeszélni
Nagy hősiségedet.
Csak néma áhitattal
Szemlélek Tégedet.
S ha volna ember, kit mint
Istent imádanék,
Meghajlanék előtted,
Térdem meghajlanék.“

Fiad festette Rólad ezt a képet :
 A magyar múlt legnagyobb lantosa . . .
 S én Petőfitől most azért idézek,
 Mert a neved aranyba Ő vonta.
 . . S Te mentél, Bem apó . . mindig csak elől,
 Egy magyar szót tudtál csak: *előre!*
 Tűz lángolt körülöd székely szivekből
 S Te voltál az elsők vezetője.
 Mentek utánad a biztos halálba
 A büszke, bátor, hős székely fiúk,
 Nevedet zengte szép Erdély határa,
 Nehéz volt a harc, de dicső az út!
 S mentek, csak mentek ők, Bem apó után,
 Zandirham vezér hős leventéi,
 Csillagok gyultak fel Csabafi útján
 S Bem seregét csodás fény kíséri.
 Míg csak remény volt harcolt hős Bem apó
 S vele vitézül a székely sereg.
 Hajh . . de hiába volt minden véradó,
 Ránk borult a világsi felleg
 . . Megmozdult végre az elhagyott Bem-sír,
 Itt vagy újra népünk Bem apója! .
 Lengyelhon népe örömkönyveket sír,
 Hol a székely népem gyászadója? . . .
 Koporsód mellől most hol van a székely?
 Hol a félmillió székely sereg?
 Szép székely hazámat miért vették el,
 Népem gyászkönnye mért nem *itt* pereg?
 Székelység nevében búcsuzom Tőled,
 Kit szabad ország szabad népe hív,
 . . . Mit mondjak én: a gyászos székely követ
 Most, hogy három népben dobban a szív?
 Lengyel, magyar s török szabadságnak
 Te voltál, s Te vagy örök csillaga!
 Most szabad földről szabad földre várnak,
 Csak egy ország rab: a székely haza!
 . Halld búcsuszavát bús székely követnek,
 — Akik küldöttek rabságban vannak, —
 A székelyek még ide sem jöhetnek,
 Pedig ők most legjobban siratnak!
 Szép Székelyföldről, szomorú erdőkből,
 Székely mezőkről hívott a lélek,
 — Havas bércekről, virágos mezőkről, —
 Jó Bem apóink, most Hozzád beszélek:

Én ott születtem a székely határon,
 — Székely falunkban Petőfi lakott. —
 Ott harcolt Veled székely Gábor Áron,
 — Szép apám is negyvennyolcas halott! —
 Terólad szóltak szép gyermekmeséim,
 Harcod helyén míg virágot szedtem,
 A segesvári rét tarka mesgyéin
 Nagyságodról merengett a lelkem.
 Az első vers, amit megtanultam én,
 — Most is tudom, — nagy Petőfi írta:
 . . . Négy nap dörgött az ágyú szép költemény,
 Hányszor szavalgattam, . hányszor, . sirva.
 . . . Osztrolenka hőse! Úgy jött Bem apó,
 S Székelyföld megmozdult a vezérrel,
 S ahol csak harsant a harci riadó,
 Csodát művelt a vezér, s a székely.
 Ugy imádott Téged a székely sereg:
 A büszke, dicső Székelyföld népe,
 — Ugy imádni csak egy félistent lehet, —
 Virágot szórtak lábad elébe.

Tengerhad ellen küzdött maroknyi nép,
 Egy maroknyi székely, s egy hős vezér,
 Dicső, szép volt a harc, szomorúan szép,
 Hullott a drágagyöngyöt érő vér.
 Csákókon virág, ajkakon a nóta,
 Egy volt a jelszó: „Élet, vagy halál!“
 S győzött a hatalmas jogtípró horda,
 Mely szövetséget oly könnyen talál.
 Bukásában is nagy volt ez a sereg!
Örök magyar sors: Harc, hősi halál!
 Bukásodban is tiszta maradt neved
 Hős Bem apó! Te nagy ember valál .
 Mi már leróttuk hálánkat irántad:
 — Marosvásárhelyen állott szobrod,
 Székely sziklából . . . Talán még állhat,
 Ha a székely újra zászlót bont ott. —

Most szép, de szomorú tisztséget teszek
 Székelyek nevében, székely követ .
Székelyek búcsuját koporsó mellett
Mondjátok el ti: keserű könnyek!

. S mondjátok el : én most bokrétát kötök,
— Egyszerűt, milyent Székelyföld terem, —
Most bokrétát kötök bús könnyek között
S hódolattal koporsóra teszem .
Egy-egy szál virágot küld minden falu,
Minden kis falu s minden nagy város .
És ez a sok virág mind *szívalakú*,
S szeretettől mindenik illatos.

Egy szál virág itt a hős hadvezérnek,
Egy szál virág az ember részére,
Küldik gyermekek, lányok és legények
Itt az anyák, itt az apák része,
S egy-egy szál virág a hősök sirjáról,
Küldi Piski, Nagyszeben, Kolozsvár,
Tizenhárom szál Arad tájékaról
És a legutolsót küldi Segesvár.

. Bem apó, neved székely szivekben él,
— Bem apóról beszél minden székely,
Nálunk minden székely csak Rólad beszél,
Szép hazánkat hiába vették el.

Hiába vették el székely hazánkat,
A székely szív s székely lélek szabad
S szívében a népem Téged imádkhat,
S a te szobrod szívében megmarad.
A székely szívet megölni nem lehet!
— Kő szobrodat ledönthették porba, —
Emléked él, míg hála él s szeretet,
Szívükből ki nem téphetnek soha !

Bem apó legendás, imádott nevét
Hargita hús szele híven hordja,
Híven hordja és harsogja szerteszét :
Székely völgybe és székely oromra.
Minden, minden, ami ősi és székely,
S erdők madara s rétek virága
Telve van, s telve lesz mindig egy névvel,
Mert ez a név nekünk olyan drága.

Itt áll előtted a kicsi kis ország
Minden méltósága s társadalma,
Akik szeretnek, szívüket elhozták,
Mert népünknek ünnepnapja van ma.

S míg pihenni térsz Lengyelhon földjében,
Hadak útján sorban áll a székely,
— Riadó riog az erdélyi égen, —
Elől Gábor Áron, hős Zeyk vezérrel.
Felsorakoznak s díszörségre állnak
Csaba útján a székely csillagok,
— Hős halottjai a dicső csatáknak, —
S a székely ég majd fényesen ragyog.

Míg lengyel testvérünk sirodát födi,
Zengő szózat száll a világon át,
A székely őrség elé tör Petőfi
És elzengi Bem-búcsuztatóját:
*„Mi ne győznénk? Hisz Bem a vezérünk,
A szabadság régi bajnoka,
Bosszúálló fényvel jár előttünk
Osztrolenka véres csillaga!”*

Bem apó lelke, te nagy, dicső lélek!
Mosolyogj ránk s vedd üzenetünket,
Élő s holt székelyek nevében kérlek,
Halljad, mit mond a bús székely követ:
*„Áldani fogjuk mindig a Te neved
Legyen sírod bárhol a világban,
Neved, emléked, sok-sok dicső tettered
Csak ott él mindig: Erdélyországban!”*

(A szerző megjegyzése:

Az eredeti kéziratot hivatalos helyen átnézték és sok helyen
kihúzták az útóállamokra sértőnek tartott részeket.)

A SZEBB JÖVŐT KÖSZÖNTÖM.

Sötét átok szállott rátok,
Szállott rátok sötét átok;
Testvérek, barátok.
Lelketek süket a legszebb zenére,
Költő szent szava szivetekhez ére?
Fáklya fénye vaknak világít? . . .
Nem jól van ez így, mondjatok bármit.

Emberek, ti lélek nélkül életek!
Emberek, én félek! Ti nem féltetek?!
Hej a nagy multon gyászlepel,
Mára példát nem keresel? .
Ember el tudsz aludni ma,
Ha nincs ajkadon az ima?
Hol a Béke, hol a mult,
Lelked, tested elfajult?!

Sötét átok szállott rátok,
Szállott rátok sötét átok:
Testvérek, barátok.
Én a Multba nézek vissza,
Lelkem ó-asszuját issza.
Dal kell ide, víg dal, öröm,
Bánat italát kiöntöm,
S a szebb jövőt köszöntöm!

BEM APÓ HAZAJÖTT

(1929. június 26.)

Áll a nagy tábor a magyar határon,
Amerre fújtat az ércparipa . .
Díszruha feszül ifju s vén csatáron,
Virágerdőben áll Kelebia.

Szép lengyel, török és magyar lobogók
Ölekeznek . . hús szellő lengedez . .
Ágyuk dördülnek . . zúgnak a harangok :
Három nagy nemzet szép ünnepe ez.

Három nagy nemzet közös, hős fiát
A magyar nemzet szívével várja .
S hogy megjött . . . mert megjött, nagy *éljent* kiált
S megindul a könnyek forró árja.

„Bem apó megjött!“ . . „Bem apó hazajött!“
— Hármás koporsó őrzi hamvait —
Néhány csontdarab . . székely föld között.
„Bem újra itt van, újra itt van itt!“

Három nép zászlaja rajta a lepel .
Csendül a Himnusz . . a lengyel, s magyar
Minden szemet öröm- s bánatkönny lep el,
Zendül a Szózat : mely ápol s eltakar

Örömkönny ragyog a magyar szemekben,
Mert itt a „szabadság dicső bajnoka“
Bem, ki visszahozta emlékezetbe,
Hogy egünket dicső fény ragyogta.

És a bánat könnye úgy ég az arcokon,
Mert hiába volt nagy vitézségünk .
Rabságban élünk. Nincs testvér, nincs rokon
Fogyunk, veszünk sinylődünk és égünk

De félre most a búval! Örüljetek!
Szivetekben most ne legyen zavar.
Bem apóra sok virágot hintsetek
Éljen a lengyel, s éljen a magyar!

Éljen a hős lengyel: Bem apó népe,
Mely szülte, s küldte ezt a nagy vezért
S éljen a magyar, a lengyel testvére,
Mely Bem apóval ontott annyi vért!

A „lengyel ügy, magyar ügy“ volt hajdanán
Igy legyen ez most is, magyar népem!
Örömhír fut át most a lengyel hazán
Ünnepeljünk mi is velük, szépen.

Hős Bem apó, üdvözöl a magyar föld:
Isten hozott magyar néped közé . .
Isten hozott! Lengjél piros-fehér-zöld
Hajolj meg a mi Bem apónk fölé!

A határtól hazánk fővárosáig,
— Amerre futott az ércparipa, —
Két élősorfall éljenzett váltig
A vasút mentén, öregje s ifja.

Huszonegy ágyú torka égre kiált:
„Bem apó itt van, Budavár ölén!“
Sok ezernyi nép az utcára kiállt,
S várja Bem apót könnyfátyol kódén .

Ágyútalpra tesszük a szent hamvakat
Hat fekete mén indul csendesesen .
Egy lengyel tiszt párnát visz, a párnán kard,
— Bem kapta azt a székely végeken. —

Majd két lengyel tiszt kivont karddal lépdél
És a menet élén mi haladunk:
Négy lengyel tiszt, két magyar s én, a székely . . .
S a menetnek ezzel irányt adunk.

A sok-sok ezer kísérlőnép között
Sötét-gyászmagyaros székely csapat
S velük ős-székelydíszebe öltözött
Székely fiucska s székely lány halad.

Ez Gábor Áron székely szövetsége :
Bocskay-sapkás, bús menekültek,
Dízcsoapatuknak se hossza, se vége .
Bem apóhoz most mind egybegyűltek.

Vezérük a székely zászlót lengeti .
Gyászmagyarjuk alatt úgy fáj a szív
Tekintetét az égre mind felveti :
„Hátha Bem apó most csatára hív ?“

A menet halad . . . rengeteg koszorut
Szállít a kocsik végtelen sora.
Amerre elmegyünk virágos az út
S virágot szórnak a koporsóra.

Eget ráz az éljen, amerre megyünk :
„Éljen a lengyel, éljen a lengyel!“ . .
. . . A Nemzeti Múzeumhoz érkezünk
A lelkes, díszes testőrsereggel .

Hol egykor Petőfi elzengte dalát,
— Petőfi : Bem lelkes hadsegéde, —
A Múzeum előtt testőr-sorfal állt,
S megálltunk itt a végtisztességre.

A székely tisztek díszőrségre álltak :
Bem apó mellett székely hadfiak! . .
Nagy őseink Bemmél csatára szálltak
S most békén állunk itt, székely ifjak.

Magyar földön Bem utolsó álmait
Mi őrizzük hát : Bem gyermekei! . . .
Álmodj szépet, Bem! . . . Fiaid állnak itt :
Hős Bem apó székely testőrei!

Bem, álmodd : . . . megyünk . . . Piski felé megyünk!
Csatázni a székely szabadságért!
Utánad rohan székely ezredünk :
Halni hazánk szabadulásáért!

Mert tudod-e Bem, hogy elveszett hazánk ?
Székelyföldön rabságban a székely! . .
Tudod-e, hogy új bilincset raktak ránk
S szép hazánkat rablók szedték széjjel?

Bem apó, aludjál! . . Álmodj csatákról,
— Szürke lovadon vágatsz előttünk, —
S mi utánad . Szavad mámorától
Megrészegülten . . . „Bem apó, győztünk!“

Kelj fel koporsódból s vezesd, Bem apó,
Székelyidet Székelyföldre vissza! . .
Tudod-e, hogy tilos ott a magyar szó,
S a székelyföld könny tengerét issza?

— Míg itt állok én a koporsód mellett:
Székely költő, a székely követ . . .
Népem bánatja úgy tépi lelkemet
S koporsódra peregnék a könnyek. —

Bem apó, bocsáss meg székely fiadnak .
Költő vagyok . . szabadság lantosa .
Látod, a költők mindig megzavarnak .
De nézd: arcomat könnyzápor mossa.

Erdélyben költő volt a hadsegéded .
S most székely költő őrzi álmaid .
Tudod: Petőfi, hogy imádott téged
S a székely költő miért állna itt ?

Bem apó, jer, jer, míg elrejt az éjjel,
Járjuk be Erdély gyászos tájait.
Az idegen hadat kergessük széjjel,
S verjük fel a székelyek hadait.

Nem kellene más: elég lennénk ketten:
Bem és egy székely! . . S mire megvirrad,
Székelyországban nem lenne egy ellen,
Menekülne, mint gyáva szöcskehad!

Képzetelem szárnyán berepültem én
Bem apó mellett székely földemet
Szomorúság várt Segesvár mezején
Ott minden multat feledés temet.

A honvédemlék, s az emléképület
Maholnap nem más: csak emlékezet
Petőfi szobra helyén vércsék ülnek .
S mindent szétszednek a barbár kezek

Marosvásárhelyen Bem apó szobra :
— A székely nemzet áldozatköve —
Darabokra hullott széjjel a porba
De félhetett a „hódító“ tőle !

Én riadtan kértem az ősz hadvezért :
„A székely nem volt hálátlan soha ! .
Ne vesd meg a székelységet mindezért
Nem védhetett . . . Sorsa oly mostoha.“

„Fiam, fiam, — szólt Bem apó s mosolygott —
Tudom én, mit ér a székely erő! . .
Tekintetek csak az égre . . Ott, ott
Megindul majd Csaba, a hadverő !

Csaba népe, Gábor Áron s Zeyk vezér
A Tejúton egyszer majd harcrakél
Ne fájúljon el addig a székely vér,
S az ellen majd szétrepül, mint a szél. . .

Jó magam is megtérek Petőfivel,
— Most is Erdély felé mutat újja! —
Mi is ott leszünk, örökifjú szívvél,
Ha a székely a riadót fújja !“.

Én beszéltem Bemmél! . . . Beszéltem Bemmél!
Szelleme itt marad körülöttünk .
Csak csontjait viszi haza a lengyel,
Lelke itt marad S őrt áll fölöttünk !

ELŐRE.

(1914)

Sem több, sem kevesebb :
Született vérszékely
Vagyok . . . S nem gazdag-e
Ilyen örökséggel?
Büszke is vagyok én
Erre az egy szóra,
Hiszen elődöm volt
Az „Isten ostora !“

Megyek, én is megyek,
— Minden székely elmegy, —
Majd megmondják merre,
— Nekünk olyan mindegy! —
Hol az ellenség jár,
Arra járunk talán,
Dallal, nótaszóval,
Mint régen, hajdanán.

Mikor jó Bem apó
Csak így szólt : előre,
Mentek, s mi is megyünk :
Vérszüretelőre.
Nem hiába voltunk
„Erdély határőre“,
Minden tudományunk
Csak egy szó : előre !

SEGESVÁRI CSATATÉREN

(1919. Székelykeresztúron.)

Segesvári csatatéren,
Messzeföldön, Székelyföldön,
Forró könnyemmel öntözöm
Honvédek sírját, ha nézem.

Ha nézem honvédek sírját,
Nagy Uristen, — felsóhajtok, —
Miért rablók birják? Miért?
Ezt az ősi, szent sírhalmot?

Ugy-e te is itt bolyongasz
Nagy Petőfi dicső lelke,
Hol saslelked szárnyát szegte?
Hej, népedre nincs már vigasz!

Ugy-e, itt jársz, hős Bem apó,
Székely-szabadság vezére?
... Babér helyett a székelynek
Tövist raktak fejére!...

Itt jársz ugy-e, székely néped
Véráztatta Golgotáján? ...
Nem maradunk örök-árván,
Nem maradunk, ugy-e érzed?

Segesvári csatatéren,
Messzeföldön, székelyföldön,
Forró könnyemmel öntözöm
Honvédek sírját, ha nézem.

Ha nézem honvédek sírját:
— Nagy Uristen! — felsóhajtok,
Miért birják rablók? Miért.
Ezt a vérrel szentelt hantot!?

BÚS SZIVBŐL.
(1919. március 15.)
(Székelykeresztur)

Bús székely diákok,
Ugyan merre jártok ?
Öreg székely bérceken
Szép gyopár most is terem,
S úgy várnak a leányok,
Árva székely leányok,
Vadvirágos berkekben,
Vadvirágos berkekben !.

Bús székely leányok,
Ugy-e híven vártok ?
Szomorú a mi sorsunk,
Könnyes szemmel bolyongunk. . .
Üldöz a magyar átok,
Üldöz a magyar átok,
S mégis hittel dalolunk,
S mégis hittel dalolunk !

Segesvári réten
Márciusi éjben,
Honvédek sírja felett
Oláh posztok remegnek.
Egész Erdély népe
Nem gyúlhat a rétre.
Szerető székely kezek
Virágot nem hinhetnek.

Honvédek sírja felett
Még könnyet sem ejthetnek !
Marosvásárhelyen,
A székely főtéren,
Kossuth és Bem szobrát
Immár szétrombolták,
Bem apó mit vétett ?
Oláhok ! Vitézek ???

ERDÉLY.

Erdély

Lelkem szerelmes, szép muzsikája,
Zsoltáros ének,

Legszebb része a föld gyöngyének!

Lakóid szíve tiszta, imádságos,
Vendégszerető, nemes, barátságos,
Hol összetart minden kéz-kezet
A bibliás, igaz emberszeretet.

Erdély

Lelkem szerelmes, szép muzsikája
Ha van még a földön szentély,
Csak te vagy az Erdély,

Erdély

Erdély

Erdőkoszorús virágbokréta,
Megcsodáltalak.

Nincs még egy ország a nap alatt,
Mely úgy összetart minden igaz szívet,
Mely meleg fészke gazdagnak, senkinek,
Egyformán osztasz dús kincseket,
(Magyart magyarra gyűlölet nem vezet,
Öklöt nem ráznak hitvitázó kezek. .)
Most elraboltak a rút eretnekek.

Miért?

Páris megmondhatná, de az néma.

Ha van még a földön rejtély,

A te sorsod, Erdély,

Erdély

Erdély

A székely szívét meddő vágy öli.

De nem!. Elég volt!.

Feletted most is kék az égbolt!

Szklavárat nem építhet az ármány,

Ej. daloljunk vígat. jövel szivárvány,

Ragyogd át az azurkárpitot,

Nem nézek fel. Most villám cikázik ott.

Erdély

Az én Erdélyem tiszta ég födi!

Szabad székely vagyok s kevély,

Te is az vagy, Erdély!

Erdély

Erdély

Lelkem szerelmes, szép muzsikája,

Büszke béreceid,

Vadvirágos tarka rétjeid

Egy dicső, igaz nép boldog Szezámja,

A rossz álm nyűgét egyszer lerázza!

Néped kevély s a boldog Szentély

Nyílik, ha kirobban majd a szenvedély.

Erdély

Felvirrad rád az ég igazsága.

Addig csak mesélj, csak mesélj,

Szülőföldem, Erdély,

Erdély

KÜLFÖLDÖN.

Magyar vérem tüze büszkén dobban,
— Fáj, hogy nem ismernek minket jobban. —

Rólunk vajjon itt miket beszélnek ?
— Be szívesen átadnám a szélnek. —

Pusztá. Csárdás. Gulyás. Mikus, s vége
— Ennyi a magyar név dicsősége. —

„Nyelvük is van ? „Hazájuk is ? Merre ?“
— Alig győztem felelgetni erre. —

Itt látom csak : a hírünk mily szegény.
— Frakkos urak közt gyoicsgatyás legény. —

Petőfi, Munkácsy, Madách, Lehár,
Jókay, Arany. értetek be kár.

Dürer-Ajtóssy, Liszt, Türr, Hubay,
Magyar lángelme annyi nagyjai,

Semmelweis, Kodály, Eötvös és Bartók,
— Legnagyobbak közt is zászlótartók, —

Kossuth, Széchenyi, Tisza, Hunyadi,
S a tizenhárom dicső aradi.

Tudós-, költő-, művész s honvédsereg
Magyar lelkéből mennyi gyöngy pereg ?.

S a többi régi s élő magyarok ? .
Fénylő lángelmék s veretlen karok ?.

Magyar vérem tüze búban dobban,
Miért nem ismernek minket jobban ?

UTAZTAM.

Nem Bécs, Berlin, vagy Velence vonzott,
— Nem a költő, csak az ember volt ott. —

Nem Varsó, Róma, Lovrána hívott,
— Üdvöt talált az emberi szív ott. —

Itt szebb volt a nap, ott szebb volt a hold,
Be kár, már csak volt, de fáj, már csak volt. —

Vonzott a hely, hívott a szép, a kincs.
— Emléke él. Nem múltó kép: „ma nincs.“

Lelkemen az emlék aranybilincs,
Földi mennyország kapuján kilincs.

MAGYAR NÉP.

Magyar nép.
Szoborszerű,
Nincsen párja.
Magyar nép,
Hova lép,
Sorát állja.
Szíve jó,
Lelke szép,
Áldott ez a
Magyar nép.

MAGYAR FÖLD.

Magyar föld, drága föld,
Varázslatos erő.
Magyar föld, drága föld,
Mindent feledtető
Szép piros-fehér-zöld.
Hány idegenből lett
Magyarnál magyarabb?
Hány idegentől lett
Nagy híred gazdagabb?
Magyar föld, drága föld,
Szép piros-fehér-zöld.

MAGYAR SIRÁMOK.

Sokat megértünk, míg eddig értünk,
Parancs-szóra most sokat megértünk.

Irodalom, földrajz, történelem
Ravasz játékot játszik most velem.

A nagy népek multját jól ismerem,
Tudással tele fogékony eszem.

Négy világtáj egész történelme
S mind megannyi élő s holt lángelme

Mind tanult, tudott, ismert előttem.
Soká tartott, míg egyre rájöttem.

Hol talállok csak egyetlen népet,
Mely az igazságra még nem lépett?

Hol van nép, mely napfényre vezet,
S megfogná az árva magyar kezét?

Kelet pajzsa, Nyugat fala voltunk,
Ezt hirdeti ragyogó homlokunk.

Voltunk, amíg értük harcolt népünk
Most nem kellünk. . vajjon merre lépünk?

A tegnapról más nem maradt hátra,
Csak a remény. Várunk a csodára.

Harcos szavunk halk sóhajtás csupán,
Mind megcsaltak. Mi jöhet ezután ?.

Mi tengődünk s vígan nevet Nyugat,
Köröttünk sok éhes ordas ugat.

Sötétben élünk, semmit sem tudunk,
Mélységbe fut eddig fényes útunk ?.

Vég kezdete ez, vagy kezdet vége ?.
Meddig tart még népem reménysége ?

Nincsen napunk, nincs fénylő csillagunk,
Éjjel nappal vak sötétben vagyunk.

Sokat megértünk, míg eddig értünk,
Parancs-szóra most sokat megértünk.

Bús kérdések. késik a felelet.
De elveszni nem szabad. nem lehet!.

ERDÉLY KARÁCSONYFÁJÁRA.

Ahol hajdanában, szent karácsonyeste
A Jézuskafiát víg gyermekhad leste,
Nem gyujtanak gyertyát, szomorúság járja,
Sötétség szállott a székelyföldi tájra,
Székelyföldi tájra.

Sötét kunyhók mélyén gyertyafény se lobban,
Hiszen a gazdájuk messze, bujdosóban,
Őreg szülék, akik szebb napokat éltek,
Nem mesélnek immár Messiásmeséket,
Messiásmeséket.

S mégis: Székelyföldön az Öröktűz mellett
Virrasztó székelyek új csodára lesnek.
Messiás meséje szívükbe van zárva
S várnak, híven várnak az új Messiásra,
Az új Messiásra.

Újkor Messiását úgy várják, úgy várják;
Isten ítéletét, új világ csodáját.
Hahogy menne, menne rabok megváltója,
Ha lenne, ha lenne rabok megváltója,
Rabok megváltója.

A székely szívekben öröktüzek égnék,
„Lesz még bíborszíne a zord magyar égnék!“
Sa szegény, bús nemzet mely most úgy kesereg,
Meváltásra virrad, ha indul a sereg,
Az új magyar sereg.

Székelyek, ez legyen hitünk, gondolatunk,
S ha szebb karácsonyra már nem is virradunk,
Az eszme megmarad s nem éltünk hiába:
Mert a feltámadást népünk tovább várja,
Mindig, mindig várja!

MÁST NEM KÉRÜNK

Mást nem kérünk, csak igazságot,
Vak sötétbe világosságot,
Isten s ember új ítéletét,
Melyet régen megszolgált e nép.
Bátran kiáltjuk a világnak :
„Igazságot Magyarországnak !“

Magyarország multja ragyogó :
Nyugat szélén örök gátfogó.
Kardja, karja nem volt gaz soha,
— Kiket védett, az mind mostoha, —
Kérve kiáltjuk a világnak :
„Igazságot Magyarországnak !“

Van ellenünk?. Jöjjön közibénk!
Nézze meg, milyen sors a miénk,
Ha van szíve, ha van Istene,
Jó népemnek barátja lenne!
Ő is hirdetné a világnak :
„Igazságot Magyarországnak !“

Ezzel alszunk, ezzel ébredünk,
Ez a hitünk, ez fegyverünk!
Világ népe. halljátok szavunk :
Igaz, nemes, békés nép vagyunk!
Hirdessétek a nagy világnak :
„Igazságot Magyarországnak !“

PILLANATKÉP A ZSIBVÁSÁRON.

Pojácák lógnak Múza köntösén:
Csempész-árusok, fütty-nótaszerzők,
Népdalhiénák, szurtos rímcszerzők.

Nagy dobok szólnak cirkuszok előtt:
Rikkancs-, bohóchad nagy csodát kínál:
... „Dalszerző! ... Egyből száz dalt is csinál!“

S áll a Nép a művész sátrainál:
De a Múza, mint átkos mostoha,
Ihletet nem ad lelkükbe soha.

Széthullt a tisztos művészet sora:
Pár rokkant oszlop jelzi csak helyét
A védőket bottal széjjel verték.

Pojácák lógnak Múza köntösén:
Csempész-árusok, fütty-nótaszerzők,
Népdalhiénák, szurtos rímcszerzők,

VAGYUNK.

Világ tengerén csöppnyi sziget,
Rajta maroknyi nép . ez vagyunk.
Nem vétettünk soha senkinek,
Fegyverünk nemes: szívkünk és agyunk.

Szívkünk forró, tüzes, keleti,
— Vendégszeretetlenben nincs párunk, —
Agyunk fogékony, tudásteli,
Most mindkettőre gyógyírt várunk.

Szívkünk megverték szívtelenek,
A tudást leverte tudatlan,
Jövő méhében mik rejlenek?
A választ várjuk szakadatlan.

Ez a nép érték, úri, nemes,
Multja is tiszta, ragyogó kép,
Jövőben jobb sorsra érdemes,
— Erényes, tisztos, dolgozó nép.

Mindenben, mi igaz emberi,
Művészet és tudomány terén,
A győzőket bizton leveri,
Kimondani bátran merem én

MAGYAR NYELV.

Csodás, mint a végtelen, nagy
Tenger árja.
Mely az eget és a földet
Körülzárja,
Mindent, mit az ég s föld mutat,
— Gondolat és érzésutat, —
Olyan szépen kifejez,
Csodálatos szép nyelv ez.

Mely nyelv tudná kifejezni:
Édes anyám,
Édes fiam, édes lányom,
Édes apám?
Égi himnusz, zengő szózat,
— Művész kedvére játszódhat —
Mindent, mindent kifejez,
Csodálatos szép nyelv ez.

Húj, húj, hajrá! — ősök torkán
Vad vihar kél.
Húj, júj, hajrá! — mint az orkán
Száguld a szél.
S harcok múltán, édesen:
Új ölembe csendesesen
Mindent, mindent kifejez,
Varázslatos szép nyelv ez.

Sóhajt, mint a párját váró,
Hű szerető.
Simogat, mint selymes szárnyú,
Lenge szellő.
Vad vígadó, bús hallgató,
Kacagtató, megríkató .
Mindent, mindent kifejez,
Istenáldotta nyelv ez.

UTINAPLÓ.

Álltam Bécs büszke várában, s szemem
Erdély felé tekintett szüntelen.

Láttam Schönbrunn szép „nyomorék“ fáit,
Mennyi kevély székely baka járt itt.

Szép volt Salzburg pompás hegyes tája,
Hargitának még sem lehet párja.

A tirol-i havasok tetején
Fogaras felé tekintettem én.

München söre németnek megjárja,
Jobb a baconi borvíz nektárja.

Berlin gőgös Brandenburg kapuja
Kőkapukat eszembe juttatja.

Krakkó, Tarnóv, Varsó, Pózen tája
Szép de lelkem Székelyföldet járja.

Illatos Köln diadalmas dómja
Kedvesebb a kis falum temploma.

Csodálatos Brüsszel dús csipkéje,
De nem adnék „írásost“ cserébe.

Páris acéltornyát megcsodáltam
Fatornyos falunkba szállt a vágyam.

A francia „kék ég alja“ álom
Gyönyörű, de mégis hazavágyom.

Velencében oly szépet álmodtam:
Mégfürödtem a Szent Anna tóban

MINDEN MAGYAR SZÓ

Minden magyar szó sikoltó síp legyen,
Hangja messzeszálljon völgyön és hegyen!
Hol csak magyar él, hirdesse bánatunk,
Mig eggyé nem leszünk, mi nem alhatunk!
Hirdesse szavunk a világnak:
„Igazságot Magyarországnak!”

Bölcsőnk, koporsónk egy fából volt eddig,
Meddig élünk még szolgaságban, meddig?
Amig él a földön egyetlen magyar,
Szíve nem nyugszik szabad hazát akar.
Hirdesse szava a világnak:
„Igazságot Magyarországnak!”

A gyűlölet egyszer kiéli magát,
Egünet újra szép nap ragyogja át,
Hirdetjük Isten és emberek előtt;
Hiába ástak még nekünk temetőt!
Hirdessük híven a világnak:
„Igazságot Magyarországnak!”

Mi magyarok élni, élni akarunk,
Lendüljön hát vígan munkára karunk,
Ha hó hitet vetünk reményt aratunk,
Addig csak vádoljon bús magyar dalunk
Hittel hirdessük a világnak:
„Igazságot Magyarországnak!”

MOST JÖTTEM ERDÉLYBŐL.

Most jöttem Erdélyből,
Tavasvirágzáskor :
Hervad ott a virág,
Nem virúl, mint máskor.
Színtelen a bimbó,
Nem is nyílhat szépen ?
Székely leány könnye
Öntözgeti régen.

Most jöttem Erdélyből,
Nyári napsütésben :
Nincs heve a napnak,
Nem süt úgy, mint régen.
Színtelen a napfény,
Oly sötét az árnyék .
Megszakadna szívem,
Ha tovább ott járnék.

Most jöttem Erdélyből,
Őszi hervadáskor :
Bánat bő szüretje
Dúsabb most, mint máskor.
Hidegebb a szél is
Gyászos tarlók felett.
Kora hervadáson
Csak zokogni lehet.

Most jöttem Erdélyből,
Téli, fagyos éjjel :
Havas hegyek leplét
Vad szél tépi széjjel.
Elolvadt a hó is,
Fekete ott minden . . .
Szegény székely népem,
Elhagyott az Isten ?

II.
SZÉKELY DALOK

GALONFALI NAGY CSEREFÁ.

Galonfali nagy cserefa,
Nincsen levél rajta,
Alatta sír egy székely lány,
Csinos barna fajta.
Elsíratja a cserefa
Lehullott levelét.
Visszavárja, visszasírja
Bújdosó kedvesét.

Galonfali nagy cserefa,
Lesz még levél rajta,
Az a barna székely-kislány
Csókot kap alatta.
Belevéssük a nevünket
A nagy fa kérgébe,
Azután meg vígan megyünk
Az oltár elébe.

SZÉP ERDÉLYBEN . . .
(Megzenésítette: vitéz Halassy Béla.)

Szép Erdélyben oláh nóta rikoltoz az éjbe'
Be sok szegény székely kislány
Gyenge szíve megremeg féltébe'.
Nem jár arra székely legény,
Nem szól magyar nóta,
Tulipános székely kapu
Nem nylik már hangos nóta-szóra.

Uramisten, magyar Isten, tégy már igazságot,
Szánd meg a sok székely kislányt,
Szánd meg a sok viruló virágot.
Legyen úgy, mint azelőtt volt:
Székely kis falukba',
Lányos házak ablakinál
Székely legény kurjontgasson újra.

UDVARHELYSZÉK HÁROMSZÉKKEL ESSZEÉR . . .

Udvarhelyszék Háromszékkal esszeér, esszeér,
Odajárnak a leányok borvizér, borvizér.
A hermányi mázas kossó megtelik, megtelik.
Szól a nóta, a víg nóta napestig.

Gyöngyöző borvizet ittam a kútnál, a kútnál,
Hej, a rózsám most is ott vár, visszavár, visszavár.
De most nem szól a víg nóta reggelen, estelen,
Csak a borvíz csobog lassan, csendesen.

Udvarhelyszék Háromszékkal esszeér, esszeér.
Búsan járnak a leányok borvizér, borvizér.
Sír a forrás azt csobogja: ne sírjál, angyalom,
Én is én is a víg nótát síratom.

AZ IFJÚ SZERELEM . .

(Megzenésítette: székelykereszturi Molnár Sándor.)

Az ifjúszerelem, olyan mint az álom,
Mint harmatcsepp álma fészlő rózsaszálon.
Csillogás, ragyogás a harmatcsepp sorsa,
Az ifjúszerelmet gyenge szél kioltja.

Harmatcsepp a rózsán, szerelem a szívben,
Be kár, hogy örökké nem virultok ti sem.
Gyöngyharmatcsepp nélkül elhervad a virág,
Szerelem nélkül, hej, mit ér ez a világ?

Szülőföldem sok szép harmatos rózsája,
Meg egy barna kislány jöttömet úgy várja.
Hús szellő csókolja a hervadó rózsát,
Édes kicsi párom, úgy repülnék hozzád.

SZÉKELY HUSZÁR KESERGŐJE.

Vihar verte, szél szagatta a cifra dolmányom,
A szép piros huszárcsákóm, hej, én be sajnálom,
Messzejártam nótaszóval, virágos csákovával,
És a soha el nem hagyott szent magyar zászlóval.

A taréjos rézsarkantyum ott maradt Erdélyben,
Kopott báránybőr bekecsem a kárpáti szélen.
Keserü komiszkenyerem Bácska-Bánát földjén,
Rozsdás kardom osztráké lett még tizennyolc őszen.

SZÓL A RIGÓ VÍGAN.

(Megzenésítette: Jeney Kristóf.)

Szól a rigó vígan
Az erdő mélyében,
Édes kicsi rózsám,
Ne szomorkodj értem.

Hazamegyek hozzád,
S a nagy falu népe
Virággal kísér majd
Az oltár elébe.

UTOLSÓ A DAL.

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Messziről jöttem,
Hoztam bánatot,
Mit a Nemere
El nem sírhatott.
Nincsen már több jaj
A nagy kriptában,
Nincsen már több jaj,
Csak néma gyász van,
Csak néma gyász van.

Sír a végső dal;
Hallod, jó magyar?
Utolsó a dal,
Utolsó a jaj.

Erdős bérceknek
Felszakadt szíve,
Onnan száll a dal
Ilyen messzire.
Az utolsó dalt
Hoztam el nektek:
Végső jajt küldtek
A bús székelyek,
A bús székelyek.
Sír a végső dal:
Hallod, jó magyar?
Utolsó a jaj,
Utolsó a dal.

SZÉKELY ÁBRÁND.
(Megzenésítette: Kereszthy Jenő.)

Csikországi havas alján
Elhalt már a nóta,
Háromszéki székely lányok
Ugy sírnak azóta.
Udvarhelyi fehérnépek,
Kórusba sem járnak,
Marosszéki székely párták
Olyan árván várnak.

Csikországi gyöngyvirágok
Kivirúlnak újra,
Háromszéki rozsmaringgal
Szedjük koszorúba.
Udvarhelyszék violája,
Te sem maradsz árva,
Marosszéki szép rezedá,
Látunk nemsokára!

VALLOMÁS.

(Megzenésítette : Kereszty Jenő.)

Azt hittem, hogy nem szeretlek,
Mindig várlak,
Azt hittem, hogy elfelejtlek,
Mégis, mégis mindig látlak :
Gyopárlepte, fehér-havas
Hazám tája,
Csak te vagy a szívem, lelkem
Egyetlen egy muzsikája.

Székelyország, hogy ha csak a
Neved hallom,
Tehozzád szól minden szavam,
Tehozzád száll minden dalom.
Gyopárlepte, fehér-havas
Hazám tája,
Csak te vagy a szívem, lelkem
Egyetlen egy muzsikája.

LESZÜNK MI MÉG UDVARHELYSZÉK URA.

— Négy szólamu férfikarra. —

(Megzenésítette : Tiboldi József.)

Erdély felett nehéz felhők szállnak,
Székelyföldön fészket vert a bánat.
Búsan sír a Nagyküküllő vize,
Bánatkönnytől sós annak az íze.
De, míg fénylik a nap.
Lelkünk szabad marad,
Mem is lesz soha rab!
Megyünk mi még Udvarhelyszékibe!

Kereszturon „Jézuskiáltója“,
Véreinket — hiszem — meg is óvja,
Addig, amíg hazamegyünk újra,
Hej, csak a dal ne változzék búra!
De, míg fénylik a nap,
Lelkünk szabad marad,
Nem is lesz soha rab!
Lesszünk mi még Udvarhelyszék ura!

MIÉRT NŐTT SZÍVEMHEZ ?

— Négy szólamu férfikarra. —

(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Miért nőtt szívemhez a szent halom ?
Mi húz a röghöz, meg nem mondhatom,
Azt meg nem mondhatom.
Hisz temetőt sem adhat tán nekem,
Még is úgy sir utána a lelkem.
Mit adhatok ? . Lelkem, fogadd tőlem,
Székelyország, édes szülőföldem !

Rabszékelyek, koldus országjárók,
Meglátjuk még bérces Királyhágót !
(Megáll akkor a nap is az égen,
Turul madár hírvil hozta nékem.)
Megáll akkor a nap is az égen,
Turul madár hírvil hozta nékem.
Mit adhatok ? Vérem, fogadd tőlem
Székelyország, édes szülőföldem !

CSÚRDÖNGÖLŐ.

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Szól a nóta, székely nóta,
Jaj, de búsan húzzák :
„Nem lakják már barna lányok
Az alvégi utcát.“
Nekem pedig víg nóta kell,
Nem a síratója.
Bánatos, szerelmes szívben
Terem a víg nóta.

Húzzad cigány, van még csizma
Ezen a világon,
Ha szétrugom, meztláb is
Csak a frisset járom.
Ez kell nekem: Csúrdöngölő,
Járja, aki tudja.
Székely legény az egyetlen,
Aki cifrán rugja.

SZÉKELY BAKA LEVELE.

— Csárdás. —

(Megzenésítette : Kereszty Jenő.)

Székely baka a nevem,
Megírom a levelem.
Megírom a rózsámnak,
Hozzámennék vasárnap,
Hozzámennék, hozzámennék
Vasárnap.

A kutyáját kösse meg,
Édes anyját kérje meg :
Menyjék át a szomszédba,
Hogy ne járjak hiába,
Hogy ne járjak, hogy ne járjak
Hiába.

PIROS PIPACS KÖZÖTT.

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Piros pipacs között
Hófehér kenyérbe
Érett a zöld kalász
Acélkemény szeme.
Hej, dalolva vetettem,
Haj, bánattal arattam,
Jaj, most rabló kenyere.

Nem sír a végeken
Tárogató hangja,
Szép Székelyországba
Nem mehetünk haza.
Hej, koldusbot kezemben,
Haj, sós könny az italom.
Jaj, ha hajnal hasadna !

SZABAD FELHŐKBE

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Szabad felhőkbe vág az éjmadár,
Fészkét feldúlták, más vidékre száll.
Talál majd otthont: jobbat, csendeset,
Bagolynak mindegy: nyugat, vagy kelet . . .
Én merre, hol keressek új tanyát?
Fáradt testemnek nyughelyet ki ad?
Nekem hazám volt Erdély, s mindenem!
Hazám elveszett, s mi maradt nekem? . .

Vérző szívemben sajtó bánatom,
Örökkön égő, gyötrő fájdalom . .
S még egy megmaradt: pásztortilinkóm,
Szívem bús dalát még elsírhatom,
De merre, hol keressek új hazát?
Fáradt testemnek nyughelyet ki ad?
Nekem hazám volt Erdély, s mindenem!
Hazám elveszett, s mi maradt nekem?

MESSZE SZÉP ERDÉLYBEN

(Megzenésítette: székelykereszturi Molnár Sándor.)

Messze, szép Erdélyben van egy kis falu,
Benne sok apró ház, mind fehér falú,
Piros háztetőkön galambok búgnak,
Zöld kertescskékben vadrózsák virúlnak.
Kis fehér házikónk, úgy vágyom oda,
Többet érsz te nekem, mind száz palota.
Fájó sóhajtásom, repülj el arra,
Mondd jó anyámnak: úgy mennék már haza.

HÁZUNK ELŐTT

(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Házunk előtt két tő basarózsa,
Az én rózámm bójár Barassóba.
Nem kell neki immán basarózsa,
Csinált virágot kap Barassóba.

Házunk előtt két tő basarózsa,
Feltűzők egy szálát a kalapomba.
Bésétálok én es Barassóba,
Nem kell nekem immán basarózsa.

KELET DALA.

(Megzenésítette: Dobszay László.)

Vadvirágos bércek
Néma gyászt beszélnek,
Késő éjjel, síró széllel,
Könnyáztatta sós kenyérrel
Bújosik a székely,
Bújosik a székely.

Vén erdős bérceken
Sok vándorbot terem,
Amióta rabló csorda
Múlatozik beste módra
A szép székely tájon,
A szép székely tájon.

ÉSZAK DALA.

(Megzenésítette: Dobszay László.)

Ős kárpátok ormán zsebrák had tanyázik.
Zokog az ős fenyves, zokog mind egy szálig.
Kuruc Kassa dómján vad vércsék vijjognak,
Szomorú a sorsa szegény magyaroknak.

Kínzott szűzek jajja sikoltoz az éjbe',
Láncra vert legények nem törünk meg még se.
Lesz még a bilincsből gyilkos magyar penge,
Minden adósságot megfizetünk vele.

NYUGAT DALA.

(Megzenésítette: Dobszay László.)

Bilincset kovácsol bús magyar katona,
Testvér testvért kötöz osztrák parancs-szóra.
Osztrák adománya: bilincs, börtön, átok,
Hej, hazaárulók, szálljon mindez rátok.

Gyászos temetésre, víg halotti torra,
Megjött már az osztrák, csak úgy tolvaj módra.
Ez a fizetésünk: régi magyar végzet,
Szolganépek voltunk s gazdánk most kivégzett.

DÉL DALA.

(Megzenésítette Dobszay László.)

A bánáti buzát más kaszája vágja,
Sötét éj borult a kincses déli tájra.
Hangosan rikoltoz, kólot jár ott a rác,
Magyar dicsőséget üvöltözve gyaláz.
Szeges korbács suhog magyar anyák hátán,
Odaát még várnak oly tétlenül, gyáván.

Felvirrad még egyszer szabadság hajnala
Magyar daltól zendül Bácska-Bánság alja.
Magyar dalra peng majd, magyar lány sarlója,
S lesz magyar legény is, ki termését óvja.
Szabadon száll a dal, az Alduna mentén,
Addig éljen hitünk, s biztasson a remény.

JÁZMIN DAL.

(Megzenésítette: Sággy Géza.)

Messze földön, székely földön a jázmin most virágzik,
Valahol egy székely lánynak szeme könnyekben ázik.
Szeretőjét visszavárja, hírt sem hallhat felőle,
Mért is nylik a szép jázmin, kinek adjon belőle ?

Be szeretnék arra járni, jázminnyilas idején,
Azt a sok szép fehér jázmint mind egy szálíg leszedném,
A nagy utcát a templomig véges végig hinteném,
Azt a barna székely kislányt oltárhoz úgy vezetném.

RÓZSA DAL.

(Megzenésítette: Sággy Géza.)

Házunk előtt a kis kertben piros rózsza, bazsarózsza nylik,
Nincsen aki megöntözze, nincsen aki ápolja, úgy hírlík.
Nincs már nekem édes anyám, azt is csak úgy mástól hallám,
Kint nyugszik a temetőben, ott pihen a Fehérnyikó partján.

Ha én egyszer elmehetnék bazsarózsás kertünk tájkára,
A rózsákat mind elvinném édes anyám elhagyott sírjára.
Egy picike magyar zászlót tűznék oda fejfájára,
Édes anyám ezt a zászlót esztendőig mindhiába várta.

IBOLYA DAL.

(Megzenésítette: Sághy Géza.)

Az éjjel álmomban vadvirágot szedtem,
Nagy-Küküllő partján, az öreg berekben,
Ibolyát is leltem, úgy örült a lelkem,
Újra víg, kacagó, bohó gyermek lettem.

Mikor felébredtem könnyes volt a párnám,
Nem jó így, egyedül vándorolni, árván.
Úgy szeretnék immár haza felé térni,
Vadvirágos réten ibolyákat tépni.

BARNA KISLÁNY.

(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Barna kislány indul aratóba,
Kisangyalom, megállhatnál egy szóra,
Megállhatnál, ejhaj, csak egy csókra,
A többit majd megadod a fonóba'.
Barna kislány, csókolom a szádat,
Ne adj csókot soha, senki fiának,
Ejhaj,
Csak annak, aki elvállal
Élte örök párjának.

Most nem adok csókot, ne is kérjen,
Jöjjön majd el vizitába a télen.
Jöjjön majd el, ejhaj, csak egy szóra,
Akkor el is kísérelhet a fonóba.
Barna leány, ha télig elvárhat,
Adok én majd csókot akkor magának,
Ejhaj,
De csak akkor, ha elvállal
Élte örök párjának.

NYIKÓ MARTJÁN. .
(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Nyikó martján két szál
Kék nefelejcs,
Neked adom, rózsám,
El ne felejts.
Ha elfelednél, hát lelked rajta,
Terem még virágot a Nyikó martja.

Nefelejcszet adtam
A rózsámnak.
Házuk elé, hej, be
Sokan járnak.
Ugy szeretném, ha csak magam járnék,
S a könyvvezetőig meg se állnék.

FECSCHE MADÁR.
(Megzenésítette: vitéz Halassy Béla.)

Fecske madár, vándor madár, szállj délkelet felé,
Zsúpfedeles kicsi kunyhó dült kéménye felé.
Ott egy kislány könnyes szemmel üzenetem várja,
Repülj az én szerelmemmel,
Repülj oda megpihenni zsalus ablakára.

Fecske madár, vándor madár, repülj vissza hozzám,
Mondd el azt, hogy mit is üzent az én édes rózsám,
Mondd, hogy az a székelly kislány jöttömet még várja. . .
Hej, ha mégis nem úgy lenne. . .
Fecskemadár, ne jöjj vissza, repülj más hazába.

RÉGEN S MOST. .
(Megzenésítette vitéz Halassy Béla)

Kék szemed mély tengerében
Fürdik az én lelkem.
Hej, amikor belenéztem
Olyan boldog lettem.
Feledtem az éjszakákat,
Züllött, léha népet,
Várlak, várlak, visszavárlak,
Visszavárlak téged.

Amióta a nagy világ
Bújdosója lettem.
Amióta nem láttalak,
Olyan árva lettem.
A jó Istent minden este
Könnyes szemmel kérem:
Vigyen haza s téged pedig
Adjon vissza nékem.

JÓ MAGYAROK.

(Megzenésítette: vitéz Halassy Béla.)

Jó magyarok, hogyha gyászos Erdély felé néztek,
Jó magyarok, hogyha láttok szegény székely népet,
Ne bántsátok, nem hibások, szánjátok meg inkább,
Jaj, hiszen a nagy bánatot úgy is alig bírják.

Jó székelyek, hogyha csonka hazánk felé nézek,
Jó székelyek, hogyha láttok szegény magyar népet,
Ne szidjátok, nem hibások, szánjátok meg inkább,
Jaj, hiszen a nagy bánatot ők is alig bírják.

Szegény magyar, szegény székely, szegény bús testvérek,
Megsegít az Isten is, ha egymás felé néztek.
Két sóhajtás találkozik odafenn az égben.
Székely s magyar együtt, érez s nem válik el még sem.

SZÉKELY LEGÉNY KESERGŐJE.

Szeretnék valamit kérni az Istentől:
Mentse meg a szívem a bús szerelemtől.
Mit ér a szerelem öröm, vígság nélkül,
Bánatos a szívem, soha meg sem békül.

Szeretnék valamit kérni a rózsámtól;
— Messze estem tőle, messze estem, távol. —
Bocsásson meg nekem, nem tehetek róla,
A jó Isten tudja lesz-e kézfogója.

RONGY A RUHÁNK.

Rongy a ruhánk, megtépett a lelkünk,
Székelyföldért bús könnyeket ejtünk.
Csak sóhajunk szállhat tájékára,
Székelyföldön, én Istenem, szomorúság járja.

Sóhajtásunk felhallszik az égig,
Imádkozunk reggeltől estélig,
Szegény székely világ bújdosója,
Nehéz sorsunk, én Istenem, fordítsd immár jóra,

Szegény székely, mért vagy olyan árva?
Szép hazádból mért is vagy kizárva?
Ki szereti úgy szülőhazáját,
Mint a székely, s mégis, mégis sirját is megásták.

SZÉKELY VÉGEK ÉJSZAKÁJA.

Négy szólamu férfikarra.
(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Sötét éj borult a székely nap elé,
Mély csendbe fúlt a sikongó élet.
Lüktető szívére néma csend borult,
Halk csendesén jajgatnak a végek.
Székely végeken,
Gyászos éjjelen.
Sír a székely nóta,
Csendesesen száll, lopva,
S messze messzeszáll.

Hol jártok, merre, én igaz véreim?
Árvák lettetek, árva hazátok!
Hős Csaba visszahív, ős Budavára hív,
Jó székelyek, merre, merre jártok?
Székely Végeken,
Gyászos éjjelen,
Sír a székely nóta,
Csendesesen száll, lopva,
S messze, messzeszáll.

AZ ÉN HAZÁM LEGSZEBB A VILÁGON.

Az én hazám legszebb a világon,
Madár szól ott minden apró ágon.
Minden kis madárnak van is párja,
Kis fészkébe dallal visszavárja.

Az én hazám legszebb a világon,
Lánycsók ég ott minden kis virágon.
Minden kisleánynak van is párja,
Kis kapunál este csókkal várja.

JÖSSZTE ÉDES LÁNYOM.

Jösszte édes lányom,
Férjhez méssz a nyáron,
Kérőd akadt Nagybaconból,
Nem egy, hanem három.
Nem egy, hanem három.

Édes anyám, lelkem,
Akit én szerettem
Hátha megjő bújdosóból,
Talán még a nyáron,
Talán még a nyáron.

Baconi legények,
Hiába is kérnek,
Lesz még legény Hermányban is,
Majd, ha visszatérnek,
Majd, ha visszatérnek.

FÉLREVÁGOM A CSÁKÓMAT.

Félrevágom a csákómat,
Odaállok kapitány ur elébe,
Rég nem láttam a rózsámat,
Eresszen ki vizitába, estére,
Ha fújják a takarodót
Visszajövök, bizony mondom, kilencre,
Nem akarok csak egy csókot,
Hadd legyen a babámnak is jó kedve.

Udvarhelyi nagy kaszárnya,
Be sok székelly nyolcvankettős van benne.
A kaszárnya kapujába
Sír egy kislány, babájához bémenne.
Kapitány úr, eressen bé,
S harminc napra zárasson le hozzája,
Mert az este úgy siettünk,
S minden csóknak nálam maradt a párja.

SZÉKELY LEÁNY KIS KERTJÉBEN

Székely leány kis kertjében
Elhervadt a rózsa,
A sok piros rózsa.

Zöld zsalus kis ablakából
Nem cseng már a nóta,
A szerelmes nóta.

Fájó szívvel nézeget a
Hervadó rózsára,
A sok szép rózsára,

Szomorúan nézegeti
S hull a könnye rája,
Hull a könnye rája.

Messze ment a legény, aki
Tűzte kalapjára,
Pörge kalapjára.

Lesz még egyszer székelly tavasz,
Kivirúl a rózsa,
A sok piros rózsa,
Székelyföldön felcsendül a
Sok szép székelly nóta,
A szerelmes nóta.

Fehér ruhás székely lányok
Rózsák között járnak,
Mindig csak ott járnak.

Magyar Isten, ugy-e, hogy ők
Nem hiába várnak?
Nem hiába várnak.

Hazamegyünk s párja is lesz
A sok székely lánynak,
Minden székely lánynak.

III.

D A L O K

A DUNAPALOTÁBAN.

Hegedű sír . . hárfahangú jávorfa,
Rózsafa nyirettyű nyomán, halkan . . .
Mennyi érzés, mennyi szépség száll felém
Egyetlenegy síró magyar dalban.

Csillogó csillárok pompás fényében
Sűrű ködfátyol borúl szememre .
Tokajgyöngye, cigány nóta, szép asszony . . .
Magyar szívnek több boldogság kell-e?

Itt páva-dámák, gazdag uraságok,
— Kényes külföldi vendégek ülnek, —
Víg kedvükben duskálhatnak mindenben,
Ami kedves szemnek, szájnak, fülnek.

Nézem őket . . a szemüket lehúnyják
— Imádkozni tanulnak most nálunk, —
Eláll a szó a csevegő ajkakon . .
Halk-csendesen játszik a cigányunk.

Gerlebűgás a jávorfa nótája :
Andalító, mesebeli álom .
S mégis, mégis oly hangosan hirdeti :
Él a magyar, él még a világon !

Aki nekünk legtöbb barátot szerez,
— A neve is muzsikál a rímre, —
Aki olyan csodásan tud játszani,
Büszkeségünk Ó: Magyari Imre.

Dalos kedvvel, nótás szívvvel kívánom:
Áldja meg az Isten szárazfádat! .
Ha mástól nem . . . hegedűd szép szavára
A magyar a sírből is feltámad.

KESZTHELYI CSÁRDÁS.

(Megzenésítette: Dr. Berzsenyi László.)

Megy a kislány eprészöbe,
A keszthelyi nagy erdőbe.
A kis leány jaj, be csinos,
A nagy erdő mégis tilos.
Hogyha tilos, ejhaj,
Az még nem is nagy baj,
Epret szed ott a kis hamis,
Imitt amott, itt is ott is.

Keszthely tilos nagyerdője,
Szép legény a kerülője.
A nagyerdőt vígan járja,
Rátalál a kisleányra.
Tilosba' jár, ejhaj,
Most jön csak a nagy baj,
Vámot szed ott a kis hamis,
Imitt amott, itt is ott is.

LEVÉL.

Ha elmentél, áldjon Isten,
Kacagó kis párom.
Nem is hívlak, nem is kérlek,
Jöttödöt nem várom.
Itt marad az emlék,
Itt marad az álom
Idővel a nyugalmamat
Talán megtalálom.

Könnyebb sírni, mint nevetni
Annak, aki árva.
Kit elhagyott, elfelejtett
Kacagó kis párja.

Visszajár az emlék,
Visszatér az álom .
Úgy érzem, a nyugalمامat
Nehezen találom.

Ha hívnálak, visszajönnél,
Kicsi kis bolondom,
Tudom én, de azt az egy szót
Csak magamban mondom .
Gyötörjön az emlék,
Kerüljön az álom .
Ne tudd meg: a nyugalمامat
Én meg nem találom.

AGGLEGENY DALA.

Míg bírom a nagy bankóval,
Hej, be sok jó cimborám van rakáson.
De ha egyszer szegény leszek,
Akkor bizony egyedül is megjáróm.
Nem leszek már jó cimbóra,
Ha nem leszek jófizető gavallér,
Nem találok egy jó pajtást,
A cigány sem húzza apró garasér'.

Míg bírom a nagy bankóval,
Hej, be sok szép szeretőm van rakáson.
De ha egyszer szegény leszek,
Akkor bizony egyedül is megjáróm.
Nem leszek már kapós legény,
Ha nem leszek jófizető gavallér,
Nem találok majd szeretőt,
Selyemkendőt nem árulnak garasér'.

GYERE CIGÁNY

Gyere cigány, itt a béred,
Nem húzatom hiába,
Tanuld meg, hogy a rózsámnak
Mi a kedves nótája.
Ha erre jár néha-napján,
Mulasson itt akárki,
Húzd el neki: Nem jó, nem jó
A legénnyel cicázni!

MÁJUSI DAL.

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Csendes május éjszakákon tárva-nyitva ablakom,
Enyhe szellő suttogását elmélázva hallgatom.
Jázminillat száll az éjben, az volt az én bűnöm, vétkem,
Hogy a jázmint mért szerettem, mért szerettem oly nagyon.

Szép tavasz volt, jól emlékszem, csendes május éjjelen
Utoljára szállt szívedhez halk, szerelmes énekem,
Azóta is nyílnak, nyílnak a jázminok, bűvös illat
Visz a multba, fájó multba, csendes május éjjelen.

NEKEM IS VOLT

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Nekem is volt álmom, májusi szép álmom,
Ábrándos tavaszom, csókos ifjúságom.
Elrepült a tavasz már,
Elúzte a forró nyár . . .
Ősz nyomán már a tél jár.

Szeretnék még egyszer újra gyermek lenni,
Virágos ablaknál víg dalt énekelni.
Aztán jöhetne a tél,
Szellő nyomán hideg szél .
Mikor a szív nem remél.

Járnék a szerelem szép szivárvány hídján,
Gondtalanság kelyhét egy csöppig kiinnám.
Egy leány, egy csók, egy dal,
Az élet míg fiatal:
Győzedelem, diadal.

MA MÁR NEM DIVAT .

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Ma már nem divat: hűség, szerelem,
Kis kaeér asszony, csak játszik velem.
Kacagjon vígan a szívünk felejt,
S ne törődjön, ha szemem könnyet ejt,
Néha könnyet ejt.
Csókos pillanat
Gyorsan elszalad,
Akkor jó a csók,
Mikor nem szabad,

Sohse szeressen szívből, igazán,
Ha csókot kérnek, ne mondja: *talán*.
Egyetlen csókért adjon százat is,
Úgy szép az asszony, ha kacér s hamis,
Ha kacér s hamis.
Csókos pillanat
Gyorsan elszalad,
Úgy boldog a szív,
Mikor nem szabad.

ESTI DAL.

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Én szép, szerelmes, csókos asszonyom,
Búcsuszavára nincs mit modanom . .
Mit is mondanék? . Arcom színtelen,
Menjen, én várom, várom szüntelen.

Kis könnyű kaland nálunk ez csupán,
Igy gondoltuk mi . . . s válunk azután.
Magának az volt, több volt énnekem:
Egyetlen, igaz, első szerelem.

Be szép álmom volt . . csókos álmodás,
Halk, bűvös álmom, csábos, oly csodás
S mi lett belőle? Jaj, én úgy hiszem,
Egy szép álomban meghalt a szívem

Kis könnyű kaland nálunk ez csupán,
Igy gondoltuk mi . . . s válunk azután,
Magának az volt, több volt énnekem:
Egyetlen, igaz, örök szerelem.

HUSZÁR CSÁRDÁS.

(Megzenésítette: Dillmann Lajos.)

Pej paripán fényes nyereg,
Eja-huja-haj .
Rajta magyar huszár gyerek,
Nincs itt semmi baj.
Kis csákómon piros virág,
Engem néz az egész világ,
Az egész világ.
A nyeregből, édes rózsám,
Büszkén nézek rád.

Félre vágom a csákómat,
Eja-huja-haj` .
Akkor aztán éppenséggel
Nincsen semmi baj.
Mert, hogyha én a csákómat
Huszárosan félre vágom,
Félre vághatom,
A világon semmi gondom,
Semmi bánatom.

Cigány mellett, jó bor mellett,
Eja-huja-haj . . .
Ha mulatok, akkor aztán
Nincsen semmi haj.
Víg nótámra egy szép kislány
Bizonyosan arra téved,
Ölembe téved,
S akkor aztán . . . no de arról
Már nem beszélek.

TAVASZI DAL.

Zöldülj mező, virág virúlj,
Pacsirta szólj, gerlice búgj.
Szívem örülj: giling-galang,
Csendülj vígan kicsi harang.

Kisleány, jöjj, hív a madár,
Vár a virág, vár a határ
Bánatunk nincs, nem is lesz már:
Szívem örök tavasza vár.

Örök tavasz az én lelkem,
Virág, dal, csók . . . ez kell nekem.
Napsugár a te szerelmed,
S kikacagjuk a hús telet.

IMÁDKOZOM AZ ISTENHEZ

(Megzenésítette: Dr. Berzsenyi László.)

Imádkozom az Istenhez,
Imádkozom oly szépen,
Hogy az a szép barna kislány
Csak egyszer is rám nézzen.
Mert, ha egyszer reám tekint,
Nem is kérem többé megint,
Felém hajlik, úgy is tudom,
Ha majd a fülébe súgom:
Legyél az én boldogságom,
Legyél az én édes kicsi párom.

A szép leány olyan, mint a
Csiszolatlan drágakő,
Mikor asszony lesz belőle,
Az értéke akkor nő.
A szép lány a csóktól pirúl,
A szép asszony szebben virúl,
Ne sokáig pirúlj, drága,
Várom örök virulásra:
Legyél az én boldogságom,
Legyél az én viruló kis párom.

A SZÉP ASSZONY

A szép asszony olyan, mint a
Nyíló piros rózsa.
Csupa illat, csupa telt szín,
Tépj egy szirmot róla.
Ha lehúll egy rózsaszírom,
Marad még belőle.
Ha csókot kap a szép asszony,
Sokkal szebb lesz tőle.

Be szomorú, hogy a rózsa
Nem virúlhat mindig.
Be szomorú, hogy az asszony
Nem szerethet sírig.
Öntözzétek a rózsafát
Késő hervadásig.
Szeressétek a szép asszonyt
Úgy virúl sokáig.

FEKETE SZEMEDBEN

Fekete szemedben csillag fénye ragyog,
Hajnal hasadása mosolygó szép arcod.
Haj, de másra ragyog szemed csillagfénye,
Mért is mosolyognál egy szegény legényre?
Mért is mosolyognál egy szegény legényre?

Ragyogás, fény, pompa a te szép világod,
Csillogó üresség a te boldogságod.
Mentsen meg az Isten, hogy engem is megláss,
S látnád, hogy az élet nem csak fény, ragyogás,
Látnád, hogy az élet nem csak fény, ragyogás.

MONOSTORI GAZDÁSZ NÓTA.

Monostori kerek erdő,
Van szeretőm tizenkettő,
Három szőke,
Kilenc pedig barna,
Mind a tizenkettő
Székely fajta.

Víg élet a gazdász élet,
Gazdász vagyok, vígan élek.
— A tanárom
Nem szereti, tudom, —
Ezt a három évet
Átmulatom.

KERESZTURON RÉG NEM JÁROK

Kereszturon rég nem járok,
Ott laknak a szép leányok,
Van ott szőke, barna lány,
Nyfló virág valahány.
Nagyküküllő partja mellett,
Haj, be sok szép virág termett
Azt a sok szép virágot,
Mind leszédtek a lányok.
Kereszturi szép leányok,
Hazamegyünk ha még vártok,
Virág kell a csákónkra,
Székely leány szép csokra.

KERESZTURI LEÁNYOKNAK . . .

(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Kereszturi leányoknak hétfodros a szoknyája,
Be puccosan sétálgatnak, mint a Gyárfás pávája.
Az enyém is közöttük van, sírva nézek utána,
Az ég tudja, miből telik a hétfodros
Piros bársony szoknyára.

Kereszturi leányoknak, be gangos a járása,
Pestre járnak szolgálatba, nem is járnak hiába.
Az enyém is közöttük van, sírva nézek utána,
Most már tudom miből telik a hétfodros
Piros bársony szoknyára.

VALAMIKOR.

Nem voltam én mindig szegény,
Én is voltam hetyke legény,
Valamikor három cigány
Nekem húzta egyedül.
Most pedig, hej, csak egy cigány,
Az is csak úgy, egy szál húron
Hegedül.

Nem leszek én mindig szegény,
Leszek én még hetyke legény,
Amikor majd három cigány
Nekem húzza egyedül.
Három napig, három cigány,
Egyetlen egy régi nótát
Hegedül.

RÓZSÁT SZEDEK A KERTEMBŐL . .

(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Rózsát szedek a kertemből,
Viszem az alvégre.
Odaadom a babámnak,
Csókot kapok érte.

Nem sajnálom a virágot,
Babám, sem a csókot,
Lehoznám egy csókjáér' a
Fényes mennyországot.

Nincs már rózsza a kertemben,
Kitéptem egy szálig.
Én Istenem, mit csináljak
Rózsafakadásig.

Elsétálok az alvégre,
S tudom mit csináljak:
Kebelemre ölelem a
Legszebb rózsaszálat.

VALAMIKOR.

(Megzenésítette: Paál Lajos.)

Valamikor azt tartottam:
Folyjon a bor, meg a pezsgő vígan.
Valamikor cigány mellett
Hajnalig is, hej, be sokszor sírtam.
A legelső cigányprimás
Térden állva muzsikált egy nótát,
Valamikor dicsőség volt,
Most pedig már bűnül is felrójják.

Mert . szerettem, szerettem
Valamikor, régen.
De most már nem ragyog
Csillagom az égen.

Valamikor, amikor még
Kisleány volt a nagyságos asszony,
Édes szóval, tüzes csókkal
Hányszor mondta: Soha el nem hagyom!
Elkerül most a szép asszony,
Csak a cigány maradt jó barátom,
Ha ő meg nem vigasztalna,
Nem is élnék én már a világon.

Mert . . szerettem, szerettem
Valamikor, régen,
De most már nem ragyog
Csillagom az égen.

ERDŐ MÉLYÉN SZÓL A KAKUK.

Erdő mélyén szól a kakuk,
Méla hangja felveri a csendet.
„Meddig él a mi szerelmünk?”
Kérdezzetjük, számolgatjuk,
Kakuk madár hányszor is felelget.

Hamis az a kakuk madár,
Nem kérdezem, tudomisten többé,
Ha a kakuk már messzejár,
A szerelmünk akkor is él,
Akkor is él mindig, mindörökké.

BÚZATENGER SZÉLÉN.

Búzatenger szélén andalogtunk ketten,
Nyári napsütésben vadvirágot szedtem,
Kék búzavirágból koszorút kötöttem,
Minden virágszálat megcsókoltam százszor,
Aranyszőke hajad fel is díszítettem.

Boldog király voltam ... királynőm voltál te.
Glóriát font a nap szép szőke fejedre.
Aztán elmúlt a nyár s jöttek őszi napok,
— Királyságunk helyén, szerelmünk tarlóján, —
Koldus szegény legény. . . egyedül ballagok.

NEM ISZOM MÁR. . .

(Megzenésítette: vitéz Halassy Béla.)

Nem iszom már, nem mulatok,
Nem húzatok nótát.
Nem lesek már egy ablakot,
Azt az utcát akárhányan rójják.
Nem leszek már minden este
Kocsmák zúllott hőse.
Elmegyek én innen messze,
Mivé leszek ne tudja meg ő se.

Ha majd egyszer eszébe jut
Szép, szerelmes álmunk.
Ha majd egyszer arra téved,
Csendes estén, ahol annyit jártunk,
Tudom én: a hársfák alatt
Könnyet ejt utánam .
Azt is tudom . . . hogy elhagytam,
Én is, én is annyiszor megbántam.

ÚGY SZÉP A LÁNY, HA PIROS.

Úgy szép a lány,
Ha piros, ha piros,
Úgy jó a csók,
Ha tilos, ha tilos.
Csók a leány arcán,
Harmatcsepp a rózsán
Úgy szép a lány,
Ha piros, ha piros,
Úgy jó a csók,
Ha tilos, ha tilos.

Úgy szép a lány,
Ha piros, ha piros,
Úgy jó a csók,
Ha tilos, ha tilos.
Halvány vagy te, rózsám,
Hajolj ide hozzám.
Úgy szép a lány,
Ha piros, ha piros,
Úgy jó a csók,
Ha tilos, ha tilos.

PIROS AZ ÉN RÓZSÁM SZÁJA.

Piros az én rózsám szája,
Csókot csak én adok rája.
Kis kalapom karimája,
Kék nefelejcs hajlik rája.
A rózsámtól kaptam,
Érte csókot adtam.
Piros az én rózsám szája,
Csókot csak én adok rája.

Kicsi kertem olyan árva,
Gyere rózsám ügyelj rája.
Felásom a kicsi kertet,
Ültess belé nefelejcsset.
Minden egy szál mellett,
Csak azt énekeljed:
Piros az én rózsám szája.
Csókot csak én adok rája.

NÉHA NAPJÁN .

(Megzenésítette: Taboldi József.)

Néha napján, este felé
Ugy elfog a bánat.
Amióta nem láthatom
Az én régi babámat.

Lehullott az én csillagom,
Mindhiába síratom,
Amióta a világban
Szomorúan bújdosom.

AMIÓTA MEGLÁTTALAK.

(Megzenésítette: vitéz Halassy Béla.)

Amióta megláttalak, csak utánad járok,
Minden este elmondok egy forró imádságot.
Imádkozom az Istenhez, minden este szépen,
Hogy a te ragyogó szemed egyszer reám nézzen,
Egyszer reám nézzen.

Meghallgatja majd az Isten forró imádságom,
Azután a templomot is csak teérted járom,
Ha majd egyszer rám tekintesz, imádkozom szépen,
Hogy a te ragyogó szemed mindig engem nézzen,
Mindig engem nézzen.

HARAGSZIK A RÓZSÁM . . .

(Megzenésítette: vitéz Halassy Béla.)

Haragszik a rózsám, nem tudom, mi baja.
Mégis minden este csak eljárok arra.
(De) hiába dalolok utcájukon végig,
Elejétől végig,
Meg csak véges-végig . . .
Zöld zsalus ablaka még csak ki sem nyílik,
Egy szóra sem nyílik.

Guzsalyat faragok, rózsafából, szépet,
Tamariskus csörgőt rakok rája, négyet.
(De) nyíló nefelejccsel festem véges-végig,
Elejétől végig,
Meg csak véges-végig .
Zöld zsalus ablaka, tudom, ki is nyílik,
Egy csókra kinyílik.

SZOMSZÉDASSZONY RÓZSAFÁJA.

Szomszédasszony rózsafája, rózsafája,
Mért is nézek, nézegetek én reája ?
Nem is nézem a rózsafát, nem is nézem,
Az a lány, ki öntözgeti ez enyém lesz,
Úgy is érzem.

Szomszédasszony barna lánya, barna lánya.
Mért is nézek nézegetek én reája ?
Nem is nézem azt a kislányt, nem is nézem,
Mindig ott van a kis kertben, ha nem látom,
Úgy is érzem.

ESIK ESŐ

Esik eső, hull a jég,
Nem megyek én haza még.
Falu végén lakik a párom,
Eső végit nála kivárom.

Átöleli a karom,
Subámmal bétakarom.
Mit bánom én, most mán eshetik,
Akárcsak nagypéntek reggelig.

HA SZEGÉNY LÁNY VOLNÁL . . .

Ha szegény lány volnál,
Én meg gazdag legény,
Tudom, legboldogabb lennék
Én a föld kerekén.

De gazdag lány vagy te,
Én pedig csak szegény,
Magam vagyok a világon
A legbúsabb legény.

AZÉRT ESŐ, HADD ESSÉK .

Azért eső, hadd essék,
Azért lány, hogy szeressék,
A borús ég kiderül,
A lány párjához kerül,
Hamar párjához kerül.

Lányok, lányok, várjatok,
Csókkal csinján bánjatok,
Mert a legény elfordul
S nektek akkor béborúl,
Mindörökre béborúl.

GÓBÉ DALOK

TELI HIJJÚ, TELI SZÚSZÉK.

(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Teli hijjú, teli szúszék,
 Én Istenem, mind elúszék,
 Se fuszújka, se pityóka,
 Se vén lovam, a vén hóka,
 Ja-ja-jaj.

Három véka féreje lőd,
 Míg megvótál fejem se főtt.
 Törökbúza vékaszámra,
 Szomszéd leve a gazdája,
 Ja-ja-jaj.

Átalmennék a nagy hegyen,
 Ha másként nem, lábújhegyen.
 Két lábom es tövig járnám,
 Csak a rózsámot meglátnám,
 Ja-ja-jaj.

KÉT KUPICA ROZSOLIS.

(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Két kupica rozsolis,
 Szeret engem a Boris,
 Szeret engem, szeret engem
 A Boris.

Ha iszom is, há nem is,
 Szeret engem akkor is,
 Szeret engem, szeret engem
 Akkor is.

Elfogyott a rozsolis,
 Nem szeret már a Boris,
 Nem szeret már, nem szeret már
 A Boris.

Üres már a kupica,
 Fáj a szívem, fáj biza,
 Fáj a szívem, fáj szívem,
 Fáj biza.

RÉGI NÓTA.

Kinek nincsen párja,
A más párját várja,
S karjaiba zárja.
Igy van ez már, amióta
Igy szól ez az öreg nóta:
Hogy :
Kinek nincsen párja,
A más párját várja.
Amióta
Mindenkinek nincsen párja,
Hej, azóta
Csak ez az egy nóta járja:
Kinek nincsen párja,
A más párját várja,
S karjaiba zárja.
Régi nóta, öreg nóta,
Igy van ez már régóta.

BELÉNYUVATT A PIPE A KÁRTYÁBA.

Belényuvatt a pipe a kártyába,
Három kupa fuszújka vót az ára,
Sustorog es Röbi nainnyó magába,
Sze,
Három kupa fuszújka vót az ára.

Ábel bátyó nyüszkötöl a hijjuba,
Két sing kolbászt béfelejt az ingujjba.
Bésuvada a Makkhétbe suttyomba,
Sze,
Másfél decit ád a Ráfel egynyomba.

SZEGÉNY GÓBÉ LÁMENTÁL.

Esmég, esmég csak esszefut
A harisnyám kórca.
Káposztalé s főtt pityóka
Mindennapi kóta.

A sonkát csak élve látom
Szomszéd udvarába,
Inkábbat csak szóval vagyok
Párom erányába.

SÁRGA MUROK, PETRÖZSEJÖM

Sárga murek, petrözsejöm,
Az anyósom veszödelöm.
Tulipán köszt csomborvirág,
Kacag is réta a világ.
Biza te.

Akinek anyósa nincsen,
Az a mennybe ne tekintsen,
Hóta után pokolba jut,
S ott majd neki anyós is jut.
Biza te.

Akinek anyósa vagyon,
Ne keserödjék el nagyon,
Hóta után a mennybe jut
S az anyós mind pokolba jut.
Biza te.

REZGELŐDIK AZ ÉN PÁROM, RÉZI.

Rezgelődik az én párom, Rézi,
Mer nem szeretöm az italt nézni.
Hát csak nézzed szívem párja, Rézi
Hogy az urad az italt *lenézi*.

Nem vagyok én ringy-rongy embör kéröm,
Mer én a bort mindönnap kikéröm.
A csak jó szándékból esik, kéröm,
Csak mások hejlett iszom én, kéröm.

Azér attam magam az ivásnak,
Hogy ne jusson ital, sönki másnak.
Vége lössz az asszonnép-sírásnak,
Ha a borból egy csöpp se jut másnak.

BORBAN REJLIK AZ IGASSÁG.

Borban rejlik az igasság,
Aszongyák az okosok.
Én is, én is, ha tehetem,
Igasságér nyomozok.
Nyomozgatok minden este,
Úgy látom, hogy hiába,
Egy igasság, vót a földön,
Aszt is eldugták a boros kupába.

Az a baj, hogy igaztalan
Minden asszonfeleség,
A korcsmából hazarángat
S azt kérdi, hogy nem elég?
A fehérnép az oka, hogy
Minden pohár hijába,
Egy igasság vót a földön,
Aszt is eldugták a boros kupába.

ÉDÖS PÁROM

Édös párom, hoccasza csak a vásárbajárót,
Sokadalomba vizöm én a lovam a Rárót.
Mer a Ráró a nagy erdőt szomorúan járja,
Sokadalom lössz Baróton s majd csak akad párja.

Édös párom, hazahosztam a vásárbajárót,
El es adám bánatomba a lovam a Rárót.
Mer a Ráró a nagy erdőt immán nem es járja,
Megivám az árát nyomba, mer nem akatt párja.

KÖRÖSZTURON BÉFAGYOTT A GAGYPATAKA.

Köröszturon befagyott a Gagypataka
Kesej lábu székőj lányok mosnak rajta.
Pöndőjüket patyolatra kisújköjják,
S közbe a legényök fejit istenösön
Jól megmossák.

A födeles nagyhíd alatt szól a nóta,
Vége van a szapulónak, be régóta.
Áll a sujok, pörög a nyelv késő estig,
S a legényök fejit esmég, istenösön
Jól befestik.

NE HALLGASS AZ ASSZONSZÓRA . . .

Ne hallgass az asszonszóra, asszonszóra,
Nem válik az sova jóra, sova jóra.
Bá én se hallgattam vóna asszonszóra,
Ráki a párom nem vóna,
Hótomiglan, hótjáiglan, éltöm párja nem lött vóna.
Nem biza, nem biza.

Kéccör kettő az nem három, az nem három,
Sokáig él az én párom, az én párom.
Ha én esztőt tuttam vóna, tuttam vóna,
Hej, dehogy is montam vóna,
Hótomiglan s hótjáiglan . . . kis sovase montam vóna,
Nem biza, nem biza.

GYÓCS AZ INGÖM . . .

Gyócs az ingöm, háziszöttes,
Nem vásárba vöttem,
A nyégynyüstös osztovátán
Két kezemmel szöttem.
Kiszapulom s ojan fejár,
Mind a patyolat.
Barassóba se árulnak
Ijen finomat.

Súrcomot s a rokojámot
Se vásárba vöttem,
Kendörvászon pöndöjömmel
Aszt is magam szöttem.
Kisújkolom s ojan fejár,
Mind a patyolat,
Barassóba se árulnak
Ijen finomat.

Kanapémba hat pár strimfli,
Nem vásárba vöttem,
Köröszturi nagy kórusba,
Két télön kötöttem.
Meg is nézik a legényök
A templom előtt,
Találok is kedvem szörint
Igaz szeretöt.

HOSSZÚ LÁBA VAN.

Hosszú lába van, hosszú lába van,
Hosszú lába van a gólya madárnak,
Sok babája van, sok babája van,
Sok babája van a barna kislánynak.
Gólya madár magát illegeti, billegeti,
Barna kislány magát kellegeti, kellegeti.
Megteheti, megteheti,
Meg, meg, meg.

Messzeszállott már, messzeszállott már,
Messzeszállott immár a gólya madár.
Barna kislány már, barna kislány már,
Barna kislány immár párosával jár,
Gólya madár magát más vidéken illegeti,
Barna kislány magát már hiába kellegeti,
Nem teheti, nem teheti,
Kár, kár, kár.

KÖRÖSZTURI MENYECSKÉNEK . . .

Köröszturi menyecskének menyecskének,
Pitvarolnak a legények, a legények,
Eszemadta, a kis barna,
Mindegyiket hitegeti, csalogatja,
S azt a cukros, csókos száját
A sötétben, minden este másnak adja.

Nem hiszek én, te se higgy a menyecskének,
Több esze van, mint a falu legényének.
Minden legény őt szereti,
Ő meg mindet csalogatja, hitegeti,
S falubéli lányok elől
Cukros csókkal a legényt mind elszereti.

TILAJLÁROM . . .

(Megzenésítette: Tiboldi József.)

Tilajlárom, tilajhó, tilajhó,
A kocsmában kurjongat a kisbíró.
„Három kupa fuszújka, fuszújka,
Idestova három décit kifussa.“

Tilajlárom, tilajhó, tilajhó,
Utána ment felesége, Anikó.
A kisbíró megijed, megijed:
S aszongya, hogy: „Üjjön le mán kigyelmed!“

Tilajlárom, tilajhó, tilajhó,
„Nem ülök én, aló-haza kisbíró!
Aló-haza, indújjon mán kigyelmed,
Hazaért mán a két kecske s fejje meg!“

Tilajlárom, tilajhó, tilajhó,
Szégyenszemre kecskét fej a kisbíró.
Három kupa kecsketé, kecsketé,
Kisbíróné a zsidóhoz viszi bé.

Tilajlárom, tilajhó, tilajhó,
A kocsmában vígan iszik Anikó.
„Még egy decit Ráfelné, Ráfelné . . .
Fej az uram s hónap es lesz kecsketé!“

Tilajlárom, tilajhó, tilajhó,
A kocsmához somfordál a kisbíró . . .
Meglátja benn mulatni Anikót,
S uccu neki, a kisbíró ott se vót . . .

v.
SZÍNES BUBORÉKOK

FALUSIAK.

A falusi tanító, jegyző s a pap,
Örül, ha minden nap újra hajba kap.

„A tanító úr tegnap is megleste,
Hogy merre járt a plebános úr este.“

Szétszedik a papot a vinkó körül,
Az újabb pletykának mindenik örül.

A pap kártyázni volt: másnap kiderül,
Szidják a tanítót erre emberül.

„Jegyzőnk az éjjel a nagy kert alatt járt!
Vaj' ott melyik lány szoknyája vallott kárt?“

Szidja a jegyzőt a pap s a tanító:
„Fura nótárius, erkölcs-pusztító.“

Ám a jegyző úr csak határt járt csupán
S szemlét tartott az éjjeli őr után.

Kibékülni hát, más nem marad hátra,
Mert a jegyző is a jó utat járta.

„De hol járt a tanító tegnap éjjel?
Kihálóban volt?“ Szidják szörnyű kéjjel.

S jön a tanító: „Egy-két pipaszóra
Faluzni járék. kinek van jó bora“

A pap s a jegyző bocsánatot kérnek
S kibékülni egy-két kortyra betérnek.

S a három jó lovag, a gáncs nélküli,
Úl, míg agyukat a vinkó megüli.

Három jó madár harcol s békül folyton
S mindez csak azért, hogy a vinkó fogyjon.

A DIVAT.

Átkos ígézet ez. kérem szépen,
Olyan, mint a kínozó eszköz éppen.
Mit a pénzmágnás nőjére akaszt,
A kis konyhalány már majmolja azt.
Kalap, szemöldök, ruha és cipő,
Életük csak tiszavirág-idő.
Ma elkészül sárga selyem hajad,
Fodrászod holnap más színre akad.
Fürtöd ma vágja rövid sutára,
Majd örök hullámot rakna rája.
Télen szalma, nyáron bársony kalap,
Ilyen a divat. a divat halad.
Pénzes emberek, mit ezzel íznek :
Megrontója sok szép, apró szűznek
Ragályos kór, még annál is rosszabb,
Rosszindulatubb, tartósabb, hosszabb,
Beteg vagy? Csak téged kínoz a láz,
De a divat az mást kínoz, aláz,
Mert a divat, csak a nőket éri,
S a láz fokát csak a férfi méri.

FÁJ A MULT.

Míg víg suttyólegény valék,
— Ifjú trubadúr —
Rímfustélyokkal harcolék :
Csak pengjen a húr!
Bütykös szólamfütykösökkel,
— Ifjú mit tehet? —
Fejbevertem vad erővel
A költészetet.

Sem előttem, sem mögöttem
Nem volt más az Úr,
Kobzom vertem, csak ütöttem
Szörnyen, cudarúl.

Keserű vad mustot önték
— Duhaj nép között. —
Azt is reám köszöntötték
S kedvem felszökött.

Emlékimet összetöröm
S nem emlékezem.
Bánt a hiú, ifjú-öröm,
Új dalt ver kezem.

Most már lassan lobog a tűz,
— Ez a szép szavú nyár —
S ami mégis csak dalra úz:
Nemes asszú már.

EGY KÖZTISZTVISELŐ NYILT LEVELE A PÉNZÜGY MINISZTERHEZ.

— Dallama a régen megszokott, közismert. —

Arcom komor,
Rajta szomor,
Hitem botor,
Kezem kotor
Mindhiába,
Fejem kába,
Agyam ködben,
Zsebem csódben,
A főnökben,
— Valljuk többen —
Szív se döbben.
Meg se hökken.
Előveszem
Óreg eszem,
Visszateszem,
Ma sem eszem,

Fejem kába,
Mindhiába.
Most van a nap lemenőben,
Holnap hogy lesz feljövőben?
Higgyek-e még a főnökben?...
Mért van ő fent?
Miért csökkent?
Ahány gombom,
Annyi gondom,
Minden részlet
Búra késztet...
Szegény, szegény tisztviselő,
Mennyi gondot, bajt visel ő.

VÍG ÉLET

Be víg élet, be szép élet,
Ez a legszebbik élet,
Be szép élet, be víg élet,
Ez a jó diákélet.
Csak egy kislány rátekintsen,
Szekundára gondja sincsen,
Be szép élet, be víg élet,
Ez a jó diákélet.

Be víg élet, be szép élet,
Ez a legszebbik élet,
Be szép élet, be víg élet,
Ez a jó diákélet.
Jeles az ő szíve párja,
A sötétben meg is várja.
Be szép élet, be víg élet,
Ez a jó diákélet.

Elfelejtett ő genitivust,
Sinust,-tangenst és cosinust,
Csak egy kislány rátekintsen,
Szekundára gondja sincsen,
Mert az nem a diák dolga,
Az csak a tanár úr gondja,
Mert a diák, az a diák,
Az a diák, aki svihák.

IVÁN NÉVNAPJÁRA.

Kedves bátyánk, derék Iván,
Egy-két pohár bort megiván
S békepípánkat kiszíván,
Szájam pár szót szólni kíván,
Hallgass meg hát, bátyánk, Iván:
Ma névnapját üli Iván,
S minket a szív hozzád híván,
Hallgasd meg, mit szívünk kíván;
Te, kit szült a büszke Kriván,
Életedben mindig iván
S szerelmek jó mézét szíván,
Mit a szemed s szád megkíván,
Legyen mind a tiéd Iván!
. . . Ennyi, mit a szívünk kíván . . .
És ha a nő Téged kíván,
Csókodért könnyeket ríván,
— Mauthner szállóba híván, . . . —
S talán lehetetlent kíván . . .
Tudjuk: legény leszel Iván
S bár három ép fogad szíván,
Nem hagyod te magad Iván.
Nimfa, sellő érted ríván,
— Téged minden nő megkíván, —
Szádról forró csókot szíván,
Ne hagy a magad Faun, Iván!
Élj sokáig, kedves Iván,
S mit a szíved oly hön kíván:
Legyen szabad az ős Kriván . . .
Mely téged *csak* visszahíván,
Ott vár a családi diván . . .
Ott majd pihenhetsz jó Iván.
Az ifjúság, bátyánk, Iván,
Minden szépet és jót kíván . . .
Mielőtt a bort megiván,
Téged éltetünk, víg Iván!

ANYÓSOMMAL TÖRTÉNT

Anyósommal történt a nagy szégyen,
Nem is régen, tegnap éjjel éppen.
A kocsmából hazafelé
Mentem . . . azaz akartam . . .
Hogy a ménkő csapjon belé,
Mégis helyben maradtam.

Hajnal tájban elindultam szépen . . .
Vagy *korán* volt, vagy *későn* volt nékem,
A bal lábam jobb felé járt,
A jobb lábam bal felé . . .
Mendegéltem vagy pár órát,
Többet hátra, mint elé.

Útközben csak elnyomott az álom:
Álmomban az anyósom meglátom.
Engem várt a kapu előtt,
Én feléje siettem . . .
S mert hogy nagyon szeretem őt
Nyomban fel is ébredtem.

Azért tovább mentem, mendegéltem,
— Mégis kerek ez a világ, kérem, —
Megtörtént a ritka csuda . . .
— Senki sem találja ki:
A kocsmába értem haza.
Mint a mádi atyafi . . .

MAGTALAN SZERELEM.

(Egy csintalan gyermek cselekedete.)

Az én nevelésem rút volt és mostoha.
Percig sem volt az jó, semmiben sem, soha.
Nevelésem rút volt, mert egy rút nő nevelt,
Most sem felejthetem azt a csunya nevet,
Melyet nevelőnőm olyan büszkén viselt,
Mint valami csodás, bűbájos égijelt.
Pápaszemet hordott az idült hajadon,
Mint égimeszelő, girhes is volt nagyon.
Egy szerelme volt csak az is tovalépett,
De hagyott ELIZ-nél egy kedves emléket.
Húsz éves korában történt a nagy eset,
S annak harminc éve, hogy imígy megesett:
Húsz, meg harminc: negyven, ezt önök is tudják:
Ha egy nőről van szó... Nem hiszik? Be furcsák...
Nekem Eliz néni mesélte el kérem,
Én úgy adom továbbb, ahogy történt, szépen:

„Szép őszi délután, az volt, jól emlékszem,
Mikor az udvarlóm megkért, olyan szépen,
Hogy mennénk sétálni, a liget ölébe...
(Hátha szerelmet vall? El is mentem. Mért ne?...)
És a hősszerelmes, a kedves gavallér,
Szilvát vett a sarkon egy egész hatosér'
S ez a kedélyemre bármilyen jól hatott,
Sajnos — a lovagom szerelmet nem vallott.
Oh... de mégis szép volt... egy szilvát hirtelen
— Ő nem vette észre — keblembe rejtettem.
Hadd legyen emléke csóknak, szerelemnek,
Áldassék a nagy ég, hogy szilvák teremnek!“...

Esztendők múltán is csak várt, csak várt a nő.
Hogy a szerelmese egyszer csak visszajő.
Tíz évig várt Eliz és az egy szem szilva:
Eliz alsói közt, sztaniol papírba.
A legdúsabb csipkés alsó mélyén aludt
A fonnyadt szilvaszem s ezt a hűségtanut
Asszott ujjai közt késő éjszakákon,
Hányszor megforgatta s hányszor súgta: várom.

S hej . . . az egy szem szilvát szomorú vég érte.
— Tudom, a mennyben is megfizetek érte —,
Hej, a szerelmesnek be sok bánat kijut,
Miért is teremtett a jó Isten fiút!
Pogány, képromboló lettem egy szép napon,
Szörnyű bűnt vétkeztem . . . szánom, bánom nagyon.
Tíz év szerelmének az elfonnyadt jelét,
Mikor egy éjszaka borongós volt, setét,

Felleltem én Eliz ruhaszekrényében,
Az alsó közepén, ott szendergett mélyen . . .
Oh . . . szörnyű valóság, oh, végzetes eset,
Akárhogy is bánom, mégis csak megesett.
. . . Bevallom bűnömet . . . látom, már nem bírják:
Bocsánatot kérek . . . megettem a szilvát.

Megettem a szilvát s ott vétettem nagyot,
Hogy nem dobtam el a kicsi szilvamagot.
Visszatettem szépen a régi helyére:
Eliz alsójának kellős közepébe.
. . . Szegény Eliz, amint másnap megtalálta
Az elárvult magot . . . nincsen annyi átka
Egy elhagyott vén lány asszott ajakának,
Mit ne kívánt volna a rabló zsványinak.
Zokogva csókolta a kis emlékmagot:
„Jaj legalább mégis, mégis magot hagyott!
Oh, édes szerelmem egyetlen egy magja,
Szerelmemből a sors meg csak téged hagyna?“

S rút Eliz, azóta oly bús, oly hangtalan,
Hisz' szerelmesétől nem maradt magtalan.

A HUSZADIK SZÁZAD LÁNYA.

Látod őt, mily édes
Édes, sőt negédes.
Negédes és kényes,
Kényes és fölényes.
Arca festékfényes,
Szája rúztól rémes,
Mozdúlata széles,
— Úgy lopta az édes
Szinésznőtől — rémes.
Szerelemben vérmes,
Modora vad, érdes,
Hírére nem kényes,
Rosszban bőbeszédes,
Ruhája filléres,
Barátja van, pénzes,
Akkor puccos, ékes.
Minden rosszra képes,
Ha pénzed van . . . édes.
Édes, sőt negédes,
Negédes és kényes.
A bundája prêmes,
Az élete . . . rémes.
A külseje fényes,
Az alsója rémes.

TARTALOMJEGYZÉK.

I. SZÉKELY SZÍV.

	Oldal
Székelyek búcsúja Bem apótól	5
A szebb jövőt köszöntöm	10
Bem apó hazajött	11
Eldre	16
Segesvári csataterén	17
Bús szívből	18
Erdély	19
Külföldön	21
Utaztam	22
Magyar nép	22
Magyar föld	22
Magyar sirámok	23
Erdély karácsonyfájára	25
Mást nem kérünk	26
Pillanatkép a szibvásáron	27
Vagyunk	28
Magyar nyelv	29
Útinapló	30
Minden magyar szó	31
Most jöttem Erdélyből	32

II. SZÉKELY DALOK.

Galonfali nagy cserefa	33
Szép Erdélyben	33
Udvarhelyszék	34
Az ifjú szerelem	34
Székely huszár kesergője	35
Szól a rigó vígan	35
Utolsó a dal	35
Székely ábránd	36
Vallomás	37
Leszünk mi még	37
Miért nőtt szívemhez	38
Csüddöngölő	38
Székely baka levele	39
Piros pipacs között	39
Szabad felhőkbe	40
Messze szép Erdélyben	40
Kelet dala	41
Észak dala	41
Nyugat dala	41
Dél dala	42
Jázmín dal	42
Rózsa dal	42
Ibolya dal	43
Barna kislány	43
Nyikó martján	44
Fecske madár	44
Régen, s most	44
Jó magyarok	45
Székely legény	45
Rongy a subánk	46
Székely végek	46
Az én hazám	47
Jöszte édes lányom	47
Félrevágom a csákómat	48
Székely leány kiskertjében	48

III. DALOK.

	Oldal
A Dunapalotában	49
Keszthelyi csárdás	50
Levél	50
Agglégény dala	51
Gyere cigány	51
Májusi dal	52
Nekem is volt	52
Esti dal	53
Huszár csárdás	53
Tavaszi dal	54
Imádkozom az Istenhez	55
A szép asszony	55
Fekete szemedben	56
Monostori gazdász nóta	56
Keresztúron rég nem járok	56
Keresztúri leányoknak	57
Valamikor	57
Rózsát szedek a kertemből	57
Valamikor	58
Erdő mélyén szól a kakuk	59
Búzatenger szélén	59
Nem iszom már	59
Ugy szép a lány, ha piros	60
Piros az én rózsám szája	60
Néha napján	61
Amióta megláttalak	61
Haragszik a rózsám	61
Szomszédasszony rózsafája	62
Esik eső	62
Ha szegény lány volnál	63
Azért eső, hadd essék	63

IV. GÓBÉ DALOK.

Teli hijju	64
Régi nóta	55
Belényuvatt a pipe a kártyába	65
Szegény góbé lámentál	66
Sárga nurok, petrözsejöm	66
Rezgelődik az én párom, Rézi	66
Borban rejlik az igasság	67
Édös párom	67
Köröszturen befagyott a Gagy-pataka	68
Ne halgass az asszonyszóra	68
Gyócs az ingöm	68
Hosszú lába van	69
Köröszturei menyecskének	69
Tilajlárom	70

V. SZINES BUBORÉKOK.

Falusiak	71
A divat	72
Fáj a mult	72
Egy köztisztviselő levele	73
Víg élet	74
Iván névnapjára	75
Anyóssommal történt	76
Magtalan szerelem	77
A húszadik század leánya	79

Székelykeresztúri MOLNÁR SÁNDOR megjelent munkái: (Megrendelhető: Rákóczi-ut 80. II 2.) Öröktűz, a Honvéd, Honvéd Ünneppapok, Leventeélet, Magyarország Védőasszonya, Vitézek Báija, Székely Dalok I. Füzet (Kereszty Jenő), Három dal (Dr. Berzsenyi Jenő), Székely szív, Lélekvirágok.

